Diari de Girona, 01/01/21

«La guitarra no té forma de dona, però et pot fer patir com elles

«La guitarra no té forma de dona, però et pot fer patir com elles»

El guitarra flamenc Jorge Castillo, Jorge Mohira de nom artístic i nascut a Puigcerdà, està ultimant la gravació del seu segon disc, «Génesis»

Puigcerdà deu ser el punt de la península més allunyat d'Andalusia. Com es va interessar pel flamenc?

Per herència, soc fill de gent del sud, i a casa s'escoltava flamenc. Molt. Una meva besàvia era guitarrista de flamenc.

Una dona, i fa un segle?

Segur que era de les poques dones guitarristes, i a més a més, professional, vivia d'això. La meva afició deu venir d'aquí. Jo tocava la guitarra abans d'estudiar-la.

Primer sabia tocar i després la va estudiar? Normalment es fa al revés. Vivia a Puigcerdà, i als anys setanta no hi havia escoles de música. Em passava el dia amb la guitarra, esbrinant pel meu compte, tenia la capacitat d'escoltar qualsevol cosa i treure-la. Tot d'oïda, no sabia el que estava fent. Fins que vaig veure que si realment era el que m'agradava, m'hi havia de posar seriosament i estudiar. I vaig anar al conservatori del Liceu. I estic encantat d'haver-ho fet.

Li va costar més aprendre a tocar o estudiar?

Els estudis. Aprendre a tocar era relativament fàcil, però em vaig carregar de manies i errors. Em va costar molt deixar els mals hàbits i conformar les noves estratègies. Ara bé, un cop controles això, arribes on no creies que mai arribaries.

Quan va actuar per primer cop?

La primera vegada davant de públic tenia només 13 anys. Jo assajava al restaurant dels meus pares i un senyor que organitzava un festival a França em va escoltar i m'hi va convidar. Als estrangers els agrada molt el flamenc, ja sap. Vaig tocar davant de 500 persones! Després de les dues cançons, el públic em va demanar que en toqués una altra... però no en sabia cap més. Vaig repetir-ne una.

Va passar nervis?

Gens, era només un nen, ho feia quasi com un joc. En passo molts més ara.

Als estrangers els agrada el flamenc, diu. I als catalans?

Crec que ens agrada però no ho volem reconèixer. La cadència flamenca està al 80% de la música que hem escoltat sempre. Els agrada el flamenc, però no ho volem reconèixer per algun motiu.

Ja sabem per quin, no cal dir-lo.

Diguem-li motiu X. Però a Catalunya hi ha molt flamenc, i de molt nivell. I quasi tots els teatres programen alguna actuació de flamenc. Els catalans consumim més flamenc del que ens agrada reconèixer. I també en creem més del que ens agrada reconèixer.

De fet en Puigdemont viu a Bèlgica. Es pot considerar flamenc? (Riu) En Puigdemont, tal com funciona, és molt flamenc. Si no fos català, seria un personatge flamenc. I ara que viu a Bèlgica, més encara.

La guitarra té forma de dona?

Tothom diu que sí, però jo crec que no. Et pot arribar a fer patir com una dona, això sí. Els guitarristes tenim amb ella una relació d'amor-odi. En Paco de Lucía li deia «la hija de puta esta».

Parla amb ella?

És ella qui em parla a mi.

No sap que seria més conegut si s'hagués decantat per la guitarra elèctrica?
M'agrada el que faig, la meva relació amb el flamenc és emocional. Disfruto escolant els grans guitarristes de rock, però jo no serviria. És molt difícil, el que

fan. Ells creuen que el que fem nosaltres és difícil i nosaltres pensem que el difícil és el que fan ells.

Defineixi el flamenc.

Inquietud màxima, tradició, art consolidat que es pot vincular a qualsevol lloc.